

MARINADA

Aspectes de la carretera de Girona convertida en riu.

Clixès d'en Juli Pallí i d'en Joan B. Camós.

Els estudiants de Tolosa

(Glosa de la cançó popular.)

(Dedicada al mestre Cumellas Ribó.)

Lema : BACUS.

I

A la vila de Tplosa
hi ha tres estudiants,
que segueixen els estudis
per a ésser capellans.

Més la dolça juvenesa
fermenta i els puja al cap
se n'entren a la taverna,
vinguen brindis i cantars.

Dins el vi daurat, que beuen,
bull l'esperit infernal,
la luxuria hi ruenteja,
la superbia hi posa flam.

Els, però, no se n'adonen,
van bevent i van cantant :

Doll d'alegría,
doll de follía,
diví, diví, diví,
raja per tots,
raja per mi.

II

Ja n'encontren tres ninetes,
tres ninetes molt galants;
es posen a tirar xances,
xancetes venen i van.

Si per patges ens volguéssiu...

—No'n tenim necessitat,

—Us diríem amoretos...

—Amoretos? ja, ja, ja...

—Per què no, gentils amigues?

—Doncs els hàbits? què és faràn?

—Dolces parauletes vostres
com un vent se'ls enduràn.

No hi ha rès que tant voleï
com manteu d'estudiant.

També el cor, que hi bat a sota,
 és amic de voleiar
 Un fil de llum dels ulls vostres
 pot servir-li de fermall...

III

Atrevint-se van les llengues,
 atrevint-se van les mans...
 Les ninetes, espantades,
 juguen, corrent i xisclant.
 Senyor batlle, senyor batlle,
 salveu-nos d'uns ubriacs.

.

Ja al sól lluen les espases
 d'agutzils i estudiants.
 Tot són crits i corredices,
 gent, que empeny, i gent que cau,
 i portes que s'esportellen
 pim-pams de portes, que's tanquen,
 i dring d'armes esglaiant.

.

De la brega el senyor batlle
 ha sortit escalabrat.
 —Pagareu aquesta feta
 maleïts estudiants.
 No us valdràn les influences,
 no us valdrà el vostre germà:
 sereu raïms d'una parra,
 que lleva i no floreix mai.

IV

A la llum d'una alba trista
 a Tolosa ve el germà,
 cavalcant un corcer negre,
 tot covert d'escuma i fang.

Així que entra i veu la plaça
 resta ert i cor-glaçat.
 Fluctuant, sobre sa testa,
 cau l'ombra de tres penjats.

La gentada, que els contempla,
en silenci greu romà.

Les clotxes toquen a morts
«ning... nang..., ning... nang...
Miserere, miserere, »
van cantant els congregants
amb un murmurí sinistre,
apagat.

Que pàlits estàn els jutges,
agutzils i capellans,
i el botxí, vestit de porpra,
horrible comediant!

V

O la vila de Tolosa
no t'hagués conegut mai!
per un' hora de follia
has penjat els meus germans.
Ah! quan en tingui notícia
el noble duc de Roà!
Mala vila de Tolosa,
el ferro et despoblarà;
les donzelles casadores
maridatge no hi hauràn;
amb els cranis dels teus homes
farem munts pel camí ral;
els herbatges de tes places
creixeràn nodrits de sang;

Trista vila de Tolosa,
no t'hagués conegut mai.

JOAQUIM RUYRA.

L'home del dia

Comedia barcelonina en 1 acte.

(Continuació).

SR. RIBOT. Com tens raó, Artur!.. Llàstima que aquí no més hauràs estat escoltat aparentment.. Hauràs predicat en desert.

QUIMET. A tall de mofa. Podries donar-ne conferències, ¿veus?, d'aquesta teoria teva..

ARTUR. Que te'n rius?.. No ho diguis massa alt, no; que cada dia m'irrita més aquesta qüestió.

SR. RIBOT. Pots ben riure, noi!.. Quan l'igualaràs, tú, a l'Artur?

QUIMET. Ja hi tornem, papà?..

SR. RIBOT. Tu t'ho busques... Sembla estrany que no regoneixis que *l'home del dia* no és En... aquell *torero*, sinó l'Artur i que ho són també tants com pensen com l'Artur!

QUIMET. Vaia un mèrit!.. En *Montellito* és únic. L'Artur i els que pensen com ell són alguns. Ademés, aquesta és una apreciació teva mentres que l'altra és d'una bona part de la premsa.

CARLES. Me vol creure a mi, Senyor Ribot? No s'hi capfiqui. Diuen que val més ésser boig entre'ls altres que savi tot sol.

SR. RIBOT. Dispensi, Carles, però no és vostè qui'm té d'aconsellar. Per mi val més l'Artur tot sol, en aquesta qüestió, exterioritzant la seva franca i atinada protesta, que tots els que, com vostè i el meu fill, l'apoen.

CARLES. Confós. Jo... sab?.. Ho he dit no més per a dir-ho... Tant és aixís que, si no fós que amb En Quimet tinc més intimitat que amb l'Artur, davant de lo que acaba de dir aquest, potser ja me decantarí a mateix i m'afiliaria a la seva doctrina.

QUIMET. Tan poca força de voluntat, tens, Carles, per a continuar l'afició als *toros*?.. Si ara no n'hi tens gaire, ja vindrà dia que n'hi tindràs molta, home. Irònic. No't converteixis, ara...

SR. RIBOT. Valdria més que callessis, tu, Quimet.

QUIMET. Però, papà, que no comprens que fa riure, això?.. Un jove que d'ençà que se les campa sol no ha faltat mai en cap *corrida*, té sembla si està bé ara, al cap de tant temps, que digui aquestes coses? Que no l'havia sentit mai, a l'Artur, rebel·lant-se contra nosaltres en la qüestió que estem debatent?.. Digues, Carles: no l'havies sentit mai?

CARLES. Sí, home!.. però avui trobo que ho ha fet més fort que altres vegades i que té bastant de raó.

QUIMET. Festejant-lo. Diantre de xicot!.. Vina'm aquí, i escolta: vols que digui als companys que des d'avui renunciés a les diversions nostres; que vols ésser tot un altre?.. Com s'ho pendrien, Carles!.. Ja pots pensar que series la nostra riota durant dies i dies... Segurament que En *Jorge*, amb la seva facilitat als xistes i a la *gaimègia*, te batejaria amb algun nom d'aquells que perduren entre nosaltres... Vaja, que, al meu entendre, quasi tal conversió constituiria una vergonya per a tu en primer lloc i després per a la colla.

SR. RIBOT. Quina manera de coaccionar el pensament d'un teu bon company com és En Carles, Quimet!.. D'això si que te n'hauries de donar vergonya.

QUIMET. Es que ho ha dit sense meditar-ho bé tot això, papà... Si no,

veiam, Carles : com passaries el temps sense anar als *toros*? Ja no't recordes de lo aborrit que passem l'hivern?

CARLES. Es veritat, Senyor Ribot. No sabria com matar el temps. Com que no soc aficionat a rès...

SR. RIBOT. Ja ho ha dit altres vegades, això, home!.. Vagi al teatre! Ja veurà com de mica en mica li anirà agradant...

QUIMET. Sabs que poden fer, Carles ? Anar-nos-en. Temo que te deixaries convencer.

SR. RIBOT. Vaja, Quimet, que no s'adiu gens amb la teva carrera aquesta mena de procedir!..

QUIMET. Amb cert descaro i mirant a l'Artur. Com que jo no envejo ésser cap *home del dia*...

ARTUR. Serios, però sense enfadar-se. Quimet, que te burlis de mi no ho consento. Fés en nom de Déu o de qui vulguis lo que te dongui la gana, si te creus que aixís vas prou bé, però no te cuidis de pròxim.

QUIMET. Amb urc. Què vols dir amb això?

ARTUR. Rès més que lo que acabo de dir. Que'm deixis estar a mi. Jo no t'he pas bescantat directament a tu. He exposat solament el meu parer sobre'l particular, i prou.

QUIMET. Amb el mateix tò. Es que ja fa massa temps que tu i jo conservem nostra antiga amistat aixís no ben lligada, i...

SR. RIBOT. Comprenent lo que va a dir. I què?..

QUIMET. ... francament, Artur : si les teves visites han de donar per resultat aquestes desavinences aquí a casa...

ARTUR. Interrompent-lo. Vols dir que no vingui?

SR. RIBOT. I ara!.. Qui ets tu per a insinuar un despit aixís?... No te l'escoltis, Artur. Te prego que no te l'escoltis. A casa mano jo, i, mentres jo visqui, tu hi tindràs l'entrada ben franca.

ARTUR. Mercès, Senyor Ribot, mercès. Però d'avui en endavant tindrè compte en no venir més que quan En Quimet se trobi fóra.

SR. RIBOT. Alçant la veu. Cregues que m'has contrariat de debó, noi!.. Aquesta acció que acabes de fer contra l'Artur, aquest jove que val lo que no valdràs mai tu, no me l'esperava!

QUIMET. També alçant la veu. Què crides, papà, què crides? Tu ne tens la culpa de tot això.

SR. RIBOT. Que jo en tinc la..? No sé quin sant me deté que no te dono una bofetada!

QUIMET. Ben net que sí. Si tu no haguessis instat per a que parlés l'Artur, no hauria passat rès.

SR. RIBOT. No hauria passat rès si tu fossis ben educat, veto aquí!

ARTUR. Senyor Ribot, cregui que sento vivament l'incident. I, si no me mana lo contrari, me retiro a fi d'esvair lo.

SR. RIBOT. Pregant. No; queda't Artur. Que marxi qui no hi estigui bé aquí.

QUIMET. Cridant. Ho veus, ho veus si tinc raó de moure escàndol? Primer són els estranys a casa que els propis, per tu!

SR. RIBOT. També cridant. Això no sabies?... Naturalment que sí. Tu no te descuidaràs de tornar, no; si no per altra cosa, per aquesta fent acció de menjar; perquè em necessites, mentres que l'Artur podria ofendre's i no acostar-se més, lo que me doldria molt.

QUIMET. Cínicament. No te'n desfacis, papà!..

SR. RIBOT. Altament indignat. Quimet... Quimet!.. Fés-me el favor d'anar-te'n immediatament!

QUIMET. Irònic. Es que amb mi té de sortir també En Carles... Mira que pot ofendre'ns i no acostar-se més...

SR. RIBOT. A grans crits. Prou, prou, i prou!.. Ves-te'n! Senyalant-li la porta.

QUIMET. Rient. Anem, Carles, anem.

En Carles el segueix escorregut. Al mateix temps entren les dones.

ESCENA DARRERA

Senyora MARCELA, TRINI, ARTUR i senyor RIBOT.

SRA. MAR. Què crides, Ribot?.. Ens has espantat!..

TRINI. Corrent aprop de l'Artur i baixet a ell, tota impressionada. Que no hi està conforme el papà, Artur?

ARTUR. També baixet i molt amable. Rés d'això, Trini, rés d'això. Encara no n'hi he pogut parlar.

SR. RIBOT. Encara cridant. Sí, Marcela, sí. El nostre fill m'està faltant al respecte per moments, cada vegada més.

SRA. MAR. Però, què ha passat?

SR. RIBOT. Ara baixant la veu. Ja pots pensar-ho: tot ha vingut de la maleida diversió dels toros.

ARTUR. No hi pensí més, senyor Ribot. Ja està llest, ara.

SR. RIBOT. Es per tu que ho sento, també, Artur... Figureu's que, amb paraules covertes, ha privat l'Artur de posar els peus a casa... Què us ne sembla?..

SRA. MAR. Això ha fet?.. El poca vergonya!..

SR. RIBOT. Però fes-ne cas omís, Artur, i tingues present lo que jo t'he dit.

TRINI. No podent contenir-se. No te l'escoltis, no, Artur.

SRA. MAR. Amb irònica docilitat. Vols dir, nena que tu vols que segueixi venint?..

TRINI. Mig avergonyida. Mamà!..

SRA. MAR. A l'Artur. Ja ho sé, ja, quins plans portes... La Trini acaba de contar-m'ho... Ara baixet. Que ja n'has parlat?

ARTUR. No senyora; no he pogut. Lo demés m'ha destorbat. Ja l'hi exposaré demà.

SRA. MAR. Tu mateix, tu mateix... Ara canviant de tò. Amb el teu permís, Artur, us deixem que la nena s'ha de vestir per a la *corrida* d'aquesta tarde.

ARTUR. Molt estranyat. Tu també, Trini?

TRINI. Satisfeta i reservadament. Tens raó que no'n sabs res... Com que fins aquest dematí no ho he sabut... Però de la manera que hi aniré jo, no hi va qui vol...

SRA. MAR. Més satisfeta encara. Bé, filla; no n'hi ha per a tant... Ja t'ho diré jo, Artur. Es que forma part de la presidencia.

ARTUR. De la presidencia d'una *corrida*?

SRA. MAR. Veuràs, veuràs. Les dues germanes que tu ja sabs, amigues seves, són unes entusiastes admiradores del *torero* principal de la *cuadrilla* d'avui. Doncs bé; aquestes dues senyoretes, amb les seves traces i manyes — tenen una gran relació amb moltes senyores... i amb senyors, també,— i anant a trobar En Pere i En Pau, van lograr que se'ls concedís la presidencia d'aquesta *corrida* com a... com a... Com què, nena?

TRINI. Homenatge, mamà.

SRA. MAR. Justa. Com a homenatge al *torero* principal. I com que necessitaven varies senyoretes, elles, encara que bastant tard i potser per falta d'altra, han pensat en la Trini per a semblant distinció.

TRINI. Desseguida m'han fet portar la mantellina, oi, mamà?

SRA. MAR. Ah, si, Artur... I per cert que és una mantellina riquíssima. No sé pas on poden haver-la trobada.

TRINI. Ingènuament. Que sí que ho sabs... Ja ens han dit per endavant que un senyor que és pintor, amic d'elles, la deixava. Es de la model que ell té...

SRA. MAR. Sempre la llengua us té de fer mal... Què li era indispensable, a l'Artur, saber de qui és la mantellina, i d'on venia?..

ARTUR. Amb tot respecte. Vol que li digui la veritat, senyora Marcela?.. I dispensi... Ni això m'era indispensable saber-ho ni tot lo que m'ha contat m'interessa gens ni mica... Dic mal: m'interessa, sí, però en el sentit contrari i especial perquè se tracta de la Trini.

SR. RIBOT. Baixet, a l'Artur. Apreta, apreta.

ARTUR. Desitjaría, doncs, que no anessis a la *corrida*, Trini.

SRA. MAR. Això és impossible, Artur... Què dirien les...

ARTUR. Què vol que digui'n? Se'ls dona qualsevol excusa, i en paus.

SRA. MAR. Però... a la nena li deurà recar molt, no anar-hi...

TRINI. Compromesa. Mamà!..

A. PRAT ARGELAGUER.

(Acabarà)

La plaça de Gonzalez Hontoria convertida en precipici.

Clixè d'en Juli Palli.

Crònica local

Podríem encapsalar la present secció aquest més amb el títol de L'aigat de Palamós, per ço com la calamitat caiguda sobre la nostra població, n'ha transformat la vida, vestint-la endoladament, just en els jorns, en que d'habitut, es cobreix de les robes virolades i llampants d'en Carnestoltes. Amb mi-res sempre de registrar tots els passos de Palamós, ja per dol, ja per joia dignes de record, dediquem a la inundació tots els clixès del present número.

No és que la terra estigués, de temps, amarada, car recordarà el lector que a l'octubre passat era agotada l'aiga de la mina vella. Començà el mal temps a mig gener; la fret era intensa i peristent; el dia 6 de febrer, forta nevada interrompé el treball en absolut, i suscità alegrí a la mainada i a tots aquells qui no s'engorroneixen vora'l foc. El bonic espectacle fou la preparació del desbordament de la riera Aubi. Amb la fosa de la neu, s'enai-garen els camps i viarons. Plogué tres dies seguits, i a la vetlla del 9, el crit esve-rador de que la riera havia trencat ja va córrer per tot el poble.

Feia no més vuit anys de l'aigat en qué moriren l'heroic Tinent de navili en Juli Gonzàlez Hontoria, una dòna i un noi. Tothom evocà el pas d'horror, i la majoria dels qui llavors sofriren danys materials, moguts d'escarment, ja s'enllestiren a salvar tot ço que pogueren. Vers el casc de la vila antiga feien via cavalls i vaques, omplint d'assaïnaments i mugits barriades tranquiles. Mobles, utensilis, mercaderies, tot lo possible era dut a pis, enfilat a terra-bastalls. Algunes families abandonaren la llar.

Les ruixades refermaven i el llur petament contra vitratges i pedruscall anunciava l'horror que ja tots els cors pressentíen. A les 11, l'aiga destrabada i furient, s'arriuà a la carretera. La tristesa de la nit devé paorosa en mig de les desfetes de la naturalesa.

Fos que la gent pogué prevenir-se, fos que la desgracia de l'any 8 alligonés, de les cases enllaca-

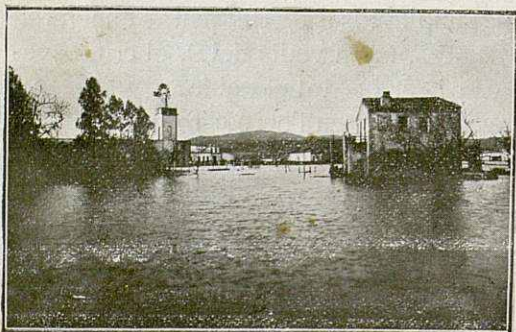
des no eixí el clam d'auxili, com esdevingué en l'anterior inundació. I si bé la casa de la vila fou un tragí tota la nit, ni les campanes tocaren a somatén, ni la corneta, alarma. Les primeres atencions foren ben dirigides pel bon Tinent d'Alcalde n'Eladi Cateura, rellevat en la mateixa nit pel digne senyor Batlle n'Emili Pagés.

Pels desperfectes que l'estup d'aiga causà, ja havia de judicar-se que la inundació atenyeria proporcions verament aterradors. S'aplomà l'ala de l'antic edifici del Salvament de Nàufrecs, que, com per miracle, restà en planta en 1908; una paret de l'Escola Graduada; altra, molt gran, de la fàbrica dels senyors Martí Montaner i Companyia; una d'en Joànn Valmaña; altra de la Vda. Barnés; altra del

Cine Ideal. La plaça qui porta el nom de l'heroe qui hi morí, era un precipici per on s'adollava l'aiga de la carretera en forma igual a la d'una resclosa. Trencat doncs, el Passeig de Lòpez Puigcerver i convertida en riu la carretera, la població antiga i la barriada de la platja no tenien altra comunicació que el mar, aprofitable enguany, a l'inrevés de l'any 1908, per ço com el

temporal de llevant amainà considerablement.

En trencar el jorn, tot els palamosins vegérem, atuits, la repetició exacte de la calamitat esdevinguda vuit anys ha. La pluja continuava, i amb mal carés. Llavors començà amb vera destresa i suma experiència, la salvació de totes les famílies en perill i en dissort. La gent de mar se comportà

heroicament. Dirigió l'Ajudant de Marina, en Demetri Faiña i Carballo, d'acord amb el Sr. Alcalde. Posats a la brava feina, els pilots en Pere Gutiérrez, Anselm Marrà, Josep Escós, Josep Birba, Manel Valls, Ricard Mas i en Tomàs Casellas demostraren perícia i previsió molt grans, de tothom molt lloades. En testimoni d'homenatge estampem els noms de tots els tripulants del 6 bots que foren varats en el carrer de Cervantes: En Vicens Navarro, Angel Auguer, Antoni Llorens, Daniel Cumí, Joàn Navarro, Josep Figueras, Manel Albiol, Joàn Serrat, Mariano Marsà, Nicet Boochs, Martí Llorens, Vicens Oliveras i n'Agustí Cumí.

Treballaren sens desmai tota la jornada. La llum del dia era la companya de salvació; calia aprofitar-la. S'hagueren de mullar els salvadors fins a ran de pit. En els llocs de corrent forta no hi valien remes. Amb els remes hagueren d'esbotzar envans, per tal de salvar aquells qui no trobaven eixida de la llar.

A les onze del matí, cessà la pluja, i a la tarde, il·luminà les miseries un sol trist com el somriure d'un malalt. Tots els salvats s'arredoçaven, qui amb un farcellet, qui no més amb la roba de l'esquena, en el Casino *El Puerto*. A l'asil improvisat feu-hi portar l'Alcalde perolades d'arròs per a confortar els sofrents.

Passà com un aire d'alivi, en saber que no hi havia cap desgràcia personal. La gent, en festa forçosa, s'escampà pel Molí de Vent, pel turó de Roqueta i per totes les cantonades invadides d'aiga.

L'ensendemà, començaren les atencions dels representants oficials. Vingueren el Sr. Governador, el Diputat a Corts senyor Albert, el Diputat Provincial Sr. Irla. El Senador nacionalista, Sr. Vallés i Pujals, acte seguit de rebre el telegrama de l'Agrupació Nacionalista de Palamós, marxà a Madrid per a arbitrar recursos. Vingué a oferir-se el Diputat Provincial D. Bonaventura Sabater. El dia 13 comparegué el President de la Diputació Provincial, Sr. Riera amb 1000 pessetes per a Palamós i 500 per a S. Joàn. En Vallés i Pujals telegrafia que havia obtingut del Govern 15000 pessetes i el Diputat Sr. Albert feu avinent que havia lograt 7500 pessetes per a l'arranjament de la carretera. Vingué l'Il·lustríssim senyor Bisbe Dr. Mas, fent entrega de 250 pessetes a Palamós i altres tantes a S. Joàn. Els normalistes de Girona, l'Associació de la Premsa de Girona, l'Ateneu Empordanès i altres entitats remeteren diners que bé calen per a eixugar tanta de miseria, car arriben gaire bé a un miler les persones salvades. Apena el veure el mobiliari de molta gent enllefernada amb el llot agafadiç, esvinzat, malmès, inservible.

En la desgràcia, Palamós pot estar content de les atencions vingudes de fóra. L'Ateneu Empordanès de Barcelona deixà de celebrar un festival pel sentiment de la nostra dissort.

Per a terminar, cal dir que ara s'activaran els treballs de la desviació de la riera Aubi, utilitzant el llit antic, que és el de la Platja de Castell. Deu faci que l'obra indispensable no tingui entrabancaments ni demores.

Planava encara el dol de la miseria de moltes llars, quan la figura d'en Carnestoltes ganyotejà en demanda de gatzara. L'Ajuntament, per unanimitat i amb bon acert, prohibí les manifestacions carnavalesques. Sempre hi han sords als batecs de l'ànima del poble : aquestos en patiren de l'acord municipal, però ja pogueren rescabalar-se portes endintre, perquè els balls de totes les societats foren plens i alegres, acusant, emperò, la falla de diner. La *Corchera* treballà en els dies de Carnaval. El dimecres de cendra, tot el poble en corrúa, anà a la Platja de la Fosca d'on hagué de fúger per una turbonada estival.

El temps és curt per als polítics. Els republicans, reunits a Palamós, proclamaren la següent candidatura : Irla i Folgado, federals, Arola, lerrouxista. Els nacionalistes, fundant organització ferma, han votat un Directori que és constituït dels senyors Pujades, Miquel, Vingut, Vinyas i Camps.

Per l'amenaça de submarins, torpillers francesos, en aigues de Palamós indicaren a varis vapors el canvi de rumbo. Visità el nostre port el torpiller n.º 1, espanyol.

Ha mort Donya Francisca Mauri i Sicars, (q. a. C. s.), mare política del fabricant D. Josep Miró.

La sarçuela és l'ideal pel públic palamosí. El dissabte, dia 24, el Teatre Carmen s'omplí de gent, com de temps no s'era vist, per a veure la representació de *El príncipe bohemio* i *Serafín el pinturero*. Per a l'execució d'obres semblants, és prou bona la Companyia que dirigeixen D. Alfons Arteaga i D. Ferràn Sala. L'artista que més se distingeix és la tiple senyoreta Claveria. L'orquestra de Palafrugell donà proves de la fama de qué disfruta.

L'olivera

Aferrada en un marge de crinera
escabellada de llistó i agram,
s'aixeca majestuosa l'olivera
vorejant nostre camp.

Amb la soca nuosa i revellida
aguanta indiferenta el pas dels anys,
i cada primavera treu florida
nous i nombrosos tanys,

I es carrega d'olives any per atre;
es retorcen ses branques amb el pes
del fruit; el vent no l'ha poguda abatre;
amb ella no hi pot rès.

I verda i ufanosa se redreça,
als ocells dant hostatge per llurs nius;
ès, malgrat les centúries, la mestressa
de marges i cultius.

Una pena secreta l'atormenta
i no se'n queixa mai; ès tant valenta,
que pròdiga regala el fruit sucós,
malgrat i saber cert que cada anyada
se veurà injustament aflagellada
amb les perxes crudels dels batedors.

Puix quan són les olives saonades
per gaudir-se de l'oli nutritiu
ve l'home, i les hi pren a garrotades..!

LL. BARCELÓ I BOU.

Sport

Foot-ball

Dels desperfectes causats per la inundació en la nostra preada vila, també en surt perjudicat el camp del «Palamós F. C.», on l'aiga que passava per l'«Aubi» s'emportà una petita estensió de terreny perteneixent al lloc destinat al públic. Sortosament no ès gran cosa i els danys podran ser reparats ben prompte.

* * *

El «Palamós F. C.» ha rebut una estensa carta, del nostre amic, senyor Dausà, president de l'«Ateneu Deportiu» de Sant Feliu de Guixols, oferint-se per a jugar un partit amistós en aquella ciutat a benefici dels perjudicats per la inundació. Se li contestà que s'acceptava i que s'esperaven les ordres oportunes.

* * *

El diumenge dia 18, diada de Carnaval, fou jogat un partit de beneficència pels damnificats per la inundació, entre els teams «Sport Guixolense» de Sant Feliu i el «Palamós F. C.», en el camp del primer. Guanyaren els palamosins per 8 goals a 1. Se recaudà la quantitat de vintisis pessetes que passaren a mans de l'alcalde de Palamós, Sr. Emili Pagés, qui en feu rebut.

Es molt lloable la conducta dels teams de sport de la comarca, car, tots s'ofereixen per a jugar en interès dels perjudicats.—C. Sénrab.

Moviment del port durant el mes de Febrer de 1917

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	4	4.893	Vapors	4	4.893
Barcos de vela	7	394	Barcos de vela	7	394

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès de Febrer

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
39	1177	26	3000'15	1

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Febrer: 235'5 mm.

Registre civil

Mès de Febrer

Naixements : 1. Maria Navarro i Fresquet.—2. Emilia Viñas i Pascual.—3. Isabel Satorra i Clara.—4. Maria Lluïsa Rigo i Mascaró.

Innomenats : 1. Martí i Pedraza.—2. Querol i Mola.—3. Casas i Margarit.—4. Tolosa i Ganigué.—5. Albert i Pérez.

Defuncions : 1. Lluís Ragolta i Barceló, 18 anys.—2. Joànn Torrent i Pous, 53.—3. Narcisa Pruneda i Bidó, 39.—4. Francisca Mauri i Sicars, 80.—5. Joaquina Margarit i Baró, 78.—6. Catarina Gispert i Ferrer, 96.—7. Gracia Prohías i Parés, 54.—8. Magdale-na Fuixà i Dalmau, 80.—9. Francisca Frexa i Cabruja, 79.—10. Gertudis Prats i Sabat, 73.

Matrimonis : Enric Torró i Pujol amb Trinitat Sabat i Font.—2. Esteve Rotllàn i Serra amb Carme Bagué i Juriol.—3. Josep Roig i Fabra amb Joaquina Bilanova i Trill.—4. Agustí Cumí i Fàbregas amb Trinitat Torrent i Lumbreras.—5. Artur Pellicer i Turró amb Palmira Maruny i Roig.—6. Bautista Prats i Pérez amb Nativitat Linares i Linares.

CICLES SANROMÀ

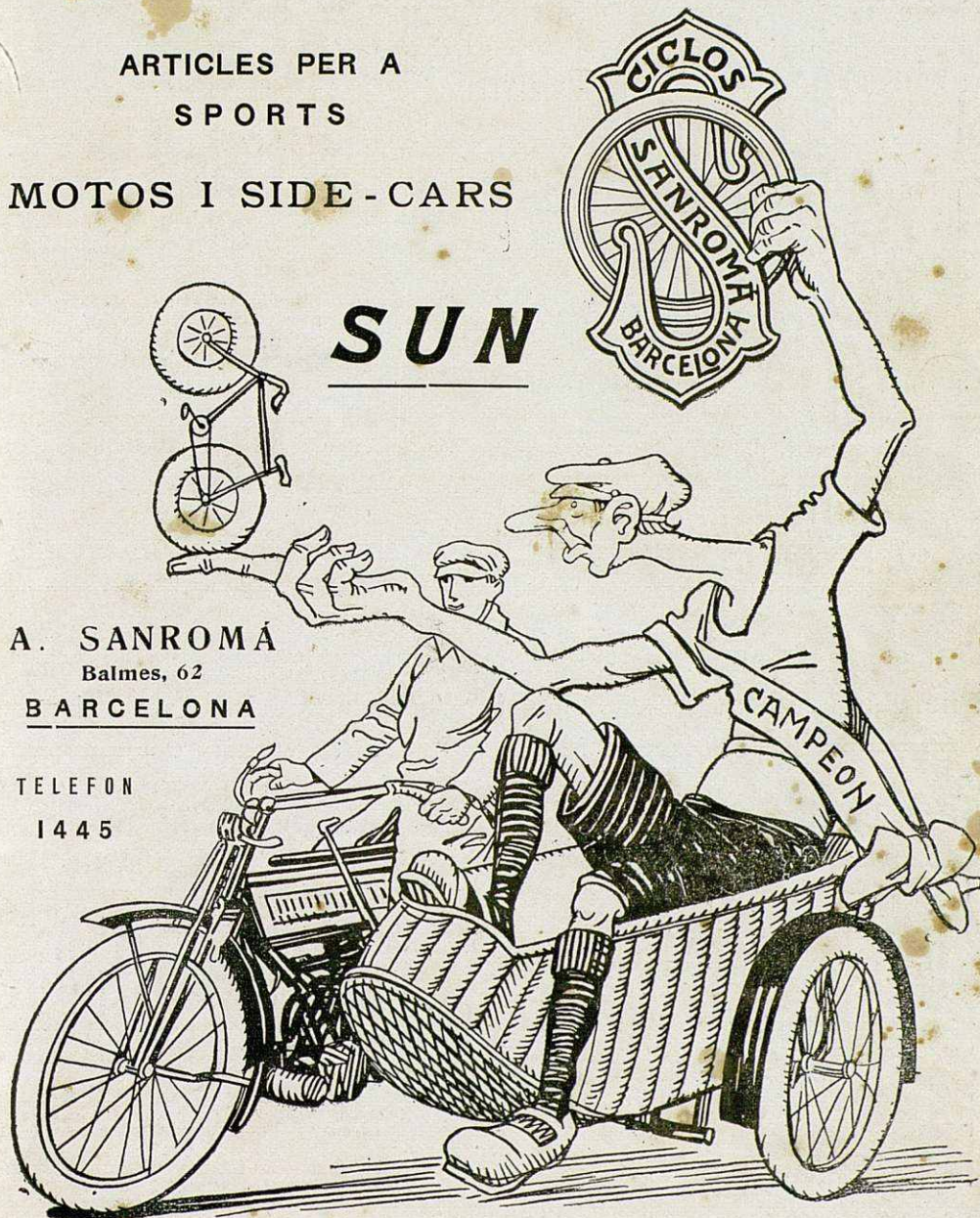
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMÀ
Balma, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

Licor Ferro - Quina **CALISAY**

Exquisit i suau licor de sabor agradable i de puresa garantida.

Composició aprovada i recomanada per varis Laboratoris Municipals i nombroses eminències mèdiques.

Beguda higiènica ideal, de fama mundial.

El seu ús facilita les digestions penoses, fortifica el sistema nerviós i retorna les energies i forces perdudes a l'organisme
 ===== debilitat per malalties o treballs excessius. =====

Premiat en totes les exposicions i concursos nacionals i estrangers.

POT DEMANAR-SE
PER TOT ARREU.

Viuda i fills de Magí Mollfullada

ARENYS DE MAR ===== (Barcelona)

Tingueu compte amb les falsificacions.

Rebutgeu les imitacions.